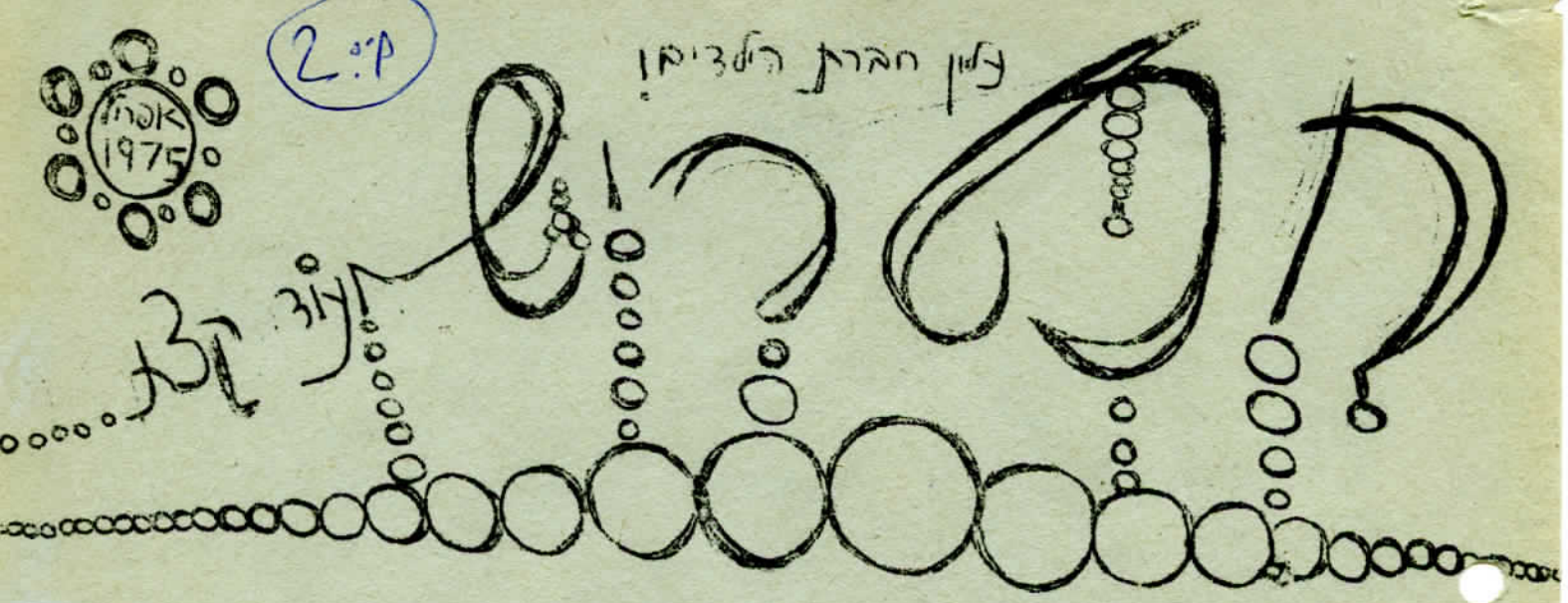

2:4

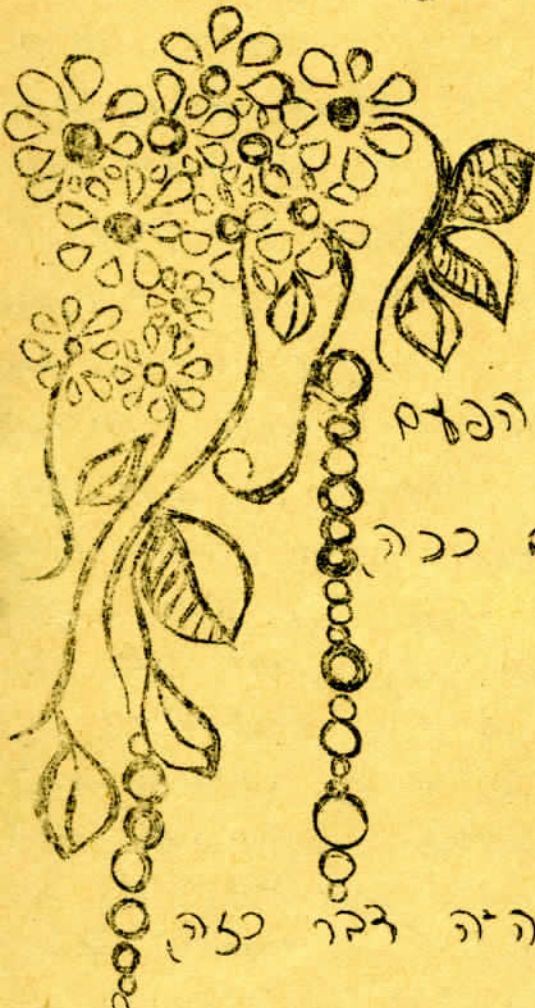
צילון חגרת האלמנטים

וכו' יכדים, יכדים קטנים,
 ברוך משכחנו עקת השנים,
 עוד רב לפנינו הדרך לרות-
 גדולים ונוגים וזוכרי זכרונות
 וכו' יכדים ורהודי נשמה
 קוטפי ששונות כפרחים בקמה
 ידם לא תיעף, אוצרם עוד לא תם-
 ושמש צוחקת ברסיס דמעתם

צפר המערכת

ההטחנו - ואנחנו מק"מ"ם.

והנה יש לנו עמון מספר 2

כדי שהקט של החברה החטאנו הפלגם

עיתת נאלא עמון, ואם-כן סתם ככה

כדי שיהיה לו נאלא מרכזי.

החרנו ב- ים צאת.

אחת הם'הות היא שלכל אחד היה צהר ככה

כך שאי-אפשר להתחמק מהקשת העוקר לכתבה בתבוא:
 "אנצ'א יוצג עם מה לכתוב". חוץ מזה כולנו (?) אוהבים
 יצאות מדצ'ים, וכל מה שכרוך בזה, וזה קרוב ללבנו.

ואם זה לא משכנע מספיק אז פשוט נש'צ -

"נא - ומה עא יצאות?"

לכם, המערכת.

צהר.

... אתם חושבים שנק' לגדולת יו' בכבודו?

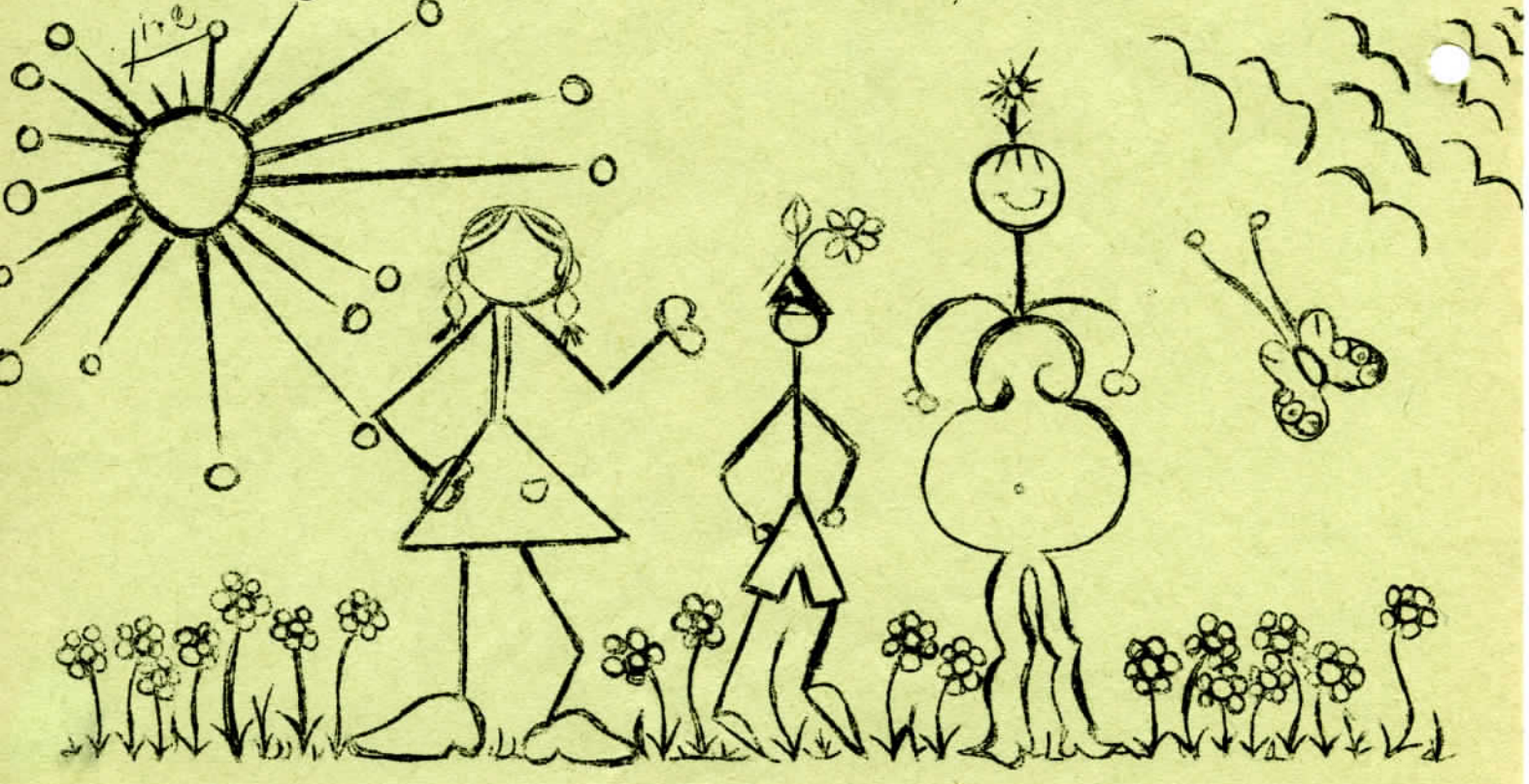
מ' אלו יו', אפילו שאע"פ עוד קצתם ונראה יש לנו כבר זכרון
 של המסורה הרוחנית. הוא שגשג על כשרותו, ויוצ' ל המוצ'ים והתק'ים והחילוקים
 שהתחברו, ומכאן. אבל אז היינו צובקים ומה בצ'ם ידענו? אלא אה"כ ב'ן כבר
 אע"פ ג'דלים. בהתלהו-לא. כי בהתלהו היו ה"ע"ל'ע"ים" שהיו הכי הנק'ים את'וד
 משכו בעצ'ה והכ'ודו, אבל היו גם אלוים, ש"שמו" עליו וכל'ם נכסו זכרה-
 א' - אע"פ הי"ל הגדולים. ואל' הניב'ים ב'ן ג'ן-לק'ד יל'ן-נימון - חושבים שש'ע?
 וכש'קצ'ים - "ירדן", נכסו יל'ן וצ'ד היו קצ'ים וצ'ד עלו פ'פי זמ'סה, חושבים
 שלא היגש'ל מ'ו כ'אז אומ'ה - ג'דלים? ואה"כ בכ'ה י' - כשעש'ל ח'ילה תמיד
 השתלש'ל. וזהו של יב'ן זמ'ר תמיד עלו ק'ים, ואע"פ תמיד ש'ק'ל מחב'ל
 זהו של על' אפי'ט'ל ס'ט'ר'י, וז' ק'ו'ו ש'מו מצ'חיק'ים, ונ'י'ד א'מו ש'אל'ה
 וק'ו'ו - מ'כ'ה ה'כה, ולתמיד כמ'ו'ם ח'ילה מ'ש'ו'ו ב'מ'צ'ע ה'ה'ל'ל'ה ה'יה
 צ'וק - מ'ש'ו'ו ג'ו'י' וכ'ל'ם ע'לו ש'מו וצ'דו ג'ז'ים כ'א'ו י'ע'ם, וז'ו'ו ה'יה נכ'ס
 מ'ד'ר של על' אומ'ה א'ר'ו'ו'ו פ'וד'ה. אז'ק ש'ע'ל א'ה ל' המ'פ'ל'ג! ונ'ע'ל א'ל
 ז'ה, ומ'ו'ה א'ר'ו'י א'לו צ'ו'ה א'נ'וד המ'ס'רה ש'ה'ע'ל א'ה מ'ר המ'ו'ה י'ה'ו
 כ'כ'ה'ו'ה נ'ס'ו'ים נ'וד'ים ש'מ'ע'ל! כש'מ'ר'ה ל' המ'צ'ו'ן א'ז ס'מ'ה א'מ'ה א'ל
 א'ח'ם, ח'ו'ם - ח'ו'ם, ונ'ש'מ'ע'ל ל' ה'ג'ד' - א'ס'ע'ל מ'וד'ק' - כ'ב'י'ה א'ק'ל א'ל'ם
 וז'ה ל' ה'צ'ו'ה ע'ל מ'ע'ה ח'מ'ע'ה. א'ל'ם ה'ד'כ'א'ע'ל ת'מ'ו'ה של ל' ה'כ'ה,
 וצ'י'ע'ל פ'וד'ו'ם... וז'ר' א'ז ש'מ'ר'ל ח'ל'ז'ן, ח'וד' מ'ה'ש'ל'ו'י'ה ש'ה'יה מ'א'ר' א'נ'וד
 ע'ם ה'ר'ד'ו'ים, וז'ז' הי"ל ב'ז'ע'ם מ'ג'ד'ים וכ'ב'ו'ים וז'ל'ק ה'נ'ב'ה! א'מ'ו'ם י'ה'ו
 ח'פ'ה ז'ה וק'ו'ו א'ה א'ס'ר' וז'ל' א'ה'ד ל'א ר'ב'ה א'ל'ה. וז'ה ה'ת'ב'ו'ה של על',
 צ'וד צ'ו'ב'י'ה! ע'ם מ'ע'ו'ג'י'ה א'ס'ן - מ'ע'ו'ג'י'ה א'מ'ו' ש'צ'י'ק א'מ'ו'ם א'ז'מ'ו'ם
 ז'ל' ש'מ'מ'ו' ה'ה'ש'ת'ל'ו'ו' - ח'ל'ה וצ'י'ק א'ש'ן ע'ם ה'ה'ו'ם. א'ז' ע'ם מ'ו'ה ח'ז'ל'ה
 ח'ו'ה אז'ק ש'ה'י' ר'ב'ה ע'ם א'ו'י'. ה'י' י'ש'ח א'ה ע'ה מ'ו'י? א'ז' צ'וד י'וד
 ח'פ' ע'ם מ'כ'א צ'כ'ס'ת' ש'ס'י'ר' א'ל ש'ס'ו'ו של ה'יה א'ר'ג'ו'ע'י'. וז'ו'ו ה'יה
 כ'כ' מצ'חיק, א'ז'ל' ה'יו ל' ס'ט'ו'ים כ'כ' ע'ר'ו'ים. ח'ת' ש'ש'ע' וז'ז' ש'מ'ו'ם א'ז'ע'
 מ'מ'ע' א'מ'ע'ל. ז'מ'ר ש'מ'ו'ם א'ס'ו'ר א'כ'ה ל'ב'י' ש'מ'ו'ם ב'צ'ו'ר'ים? ל'א י'וד ח'ז'
 ע'ם מ'ק'ס'י'ם וז'ה'ו'ל' ש'מ'ו' י'וד'ז' א'ש'ו'ע' ל' א'מ'ע'י'ם ג'ד'ו'ים. וז'ו'ו מ'ס'י'ם א'מ'ו'ם
 וז'ז' י'וד ח'פ' ע'ם א'ק' י'וד'ע'ל ש'י'ס' ל' א'ח'ים! וז'ס'ו'ה ש'מ'ו'ע'ל א'ל. ע'ם מ'ז'ק
 ע'ם א'ה. וז'מ'ע'י'ל'ע'ה ח'ז'ל'ה - מ'מ'ע'ל'ה, מ'מ'ס'ה כ'כ'! וז'ו'ו א'מ'ע'ל א'ה
 ה'ת'ק'ו'ים ה'ס'ו'ע'ם. ל' ע'ז'ב' ק'ע'ל ע'ם נ'ר' - ז'כ'י'ה. וז'ל' ה'י'מ' - ה'ע'ל'

מ'ש'ק

עם אולם - טעם סעים! אולם אנחנו שומעים שיהיה זה ויהי סטרי בנטו טאק.
 ואז ביום (הראשון) עלימוקים - לבוכים קצב, חזק מורו מאד השלמתו
 ואז --- סוף סוף, עוצרים אחריו - עוררים. איזה כול! ואם הוחצא התיאור
 זכרתי, ואם הסיורים ציורן בלבנה - ושאר עוצרים הדורים. ואם הקיף על הגלגל
 בצדדים, באנשים געגועי ומילים זכורות. וכשזלג אחר סיילר מאת הילתה
 1- מה? טעם מורו והגדני? פעם היו אוקה ט (היום!) ואם הקיף קטנה
 'הנחות והנחות והנחות' והתיאור עטיל שיה!

מיהר הענה את המשק - חצרה גרואה בני השמל. איך אפשר לשכוח
 וצוד המון המון צדדים שלא נחשבו כי אין מקום אצל יס לך
 המון זכורות!

ואחרי שרצנוים בל צה, קצב עצב. כי כבר לא יוצר הים, וקצב
 מהעצמים, קצב, אטום, כלהייל קטנים
 ואז אומרים - אולי בל לא עוד אפשר לחצור? אולי עוד יסע ציורן
 בלג ארטייל לזמן הולגה? אולי עוד נשה לך מסובח עם קרוה?
 אולי נאל שוב פעם אולי לזלג בל? ואם יודעים מה לעלה?
 ואז איך אים בואם הולגים, סוגים בלשק אה הולגה, כדו או אשור אה החלום.

אתם זוכרים את השנים
שגדלתם את, את שמי הפס
אתם זוכרים זכרונות
מתחת קג של זכרונות

זמן שיש עם הזמן
לם הימים זכרונות

עם חזרה וחזרה
היינו לפעמים שנים

ואתה השמן
אחרי מילים (ולא גים)
אתה בחושק לא רחוק
איתך שהמקל וגם הוא ...

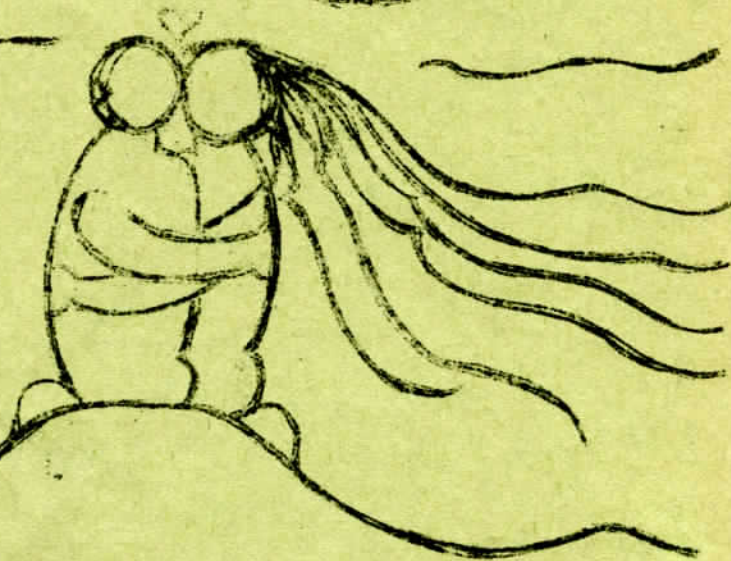
אתם זוכרים את הסיפור
עם המדריך (הוא לאו)
ואיתך אהרון צ'וק הברון
היה אולי אקורדיון
וגם צועק בקול אדיר
"צביון כולם - כולם נשיר"

זמנים שלם ומזיכרונות
לם אהרון הקטנה
ואיתך צ'וקים אנטימים
מנצח את זמן חולצה
ואת זמן הניגון
אשר נוקד אצונתה ...

ובעולם הכי קדים
היינו סתם מאושרים
עם זמן סיגוריה יאסורה
למקומי עכשיו ואיננו
משתדלים ושוואלים
ומחכים להפתעה

אתם זוכרים את השנים
הנרקיסים זמנתי
היה חוף סביב מרו
אקציה קשה אהובת
איתך פעם צרה היה פשוט
כשיר כתיבה ולא אמר

(יהונתן אפרן)

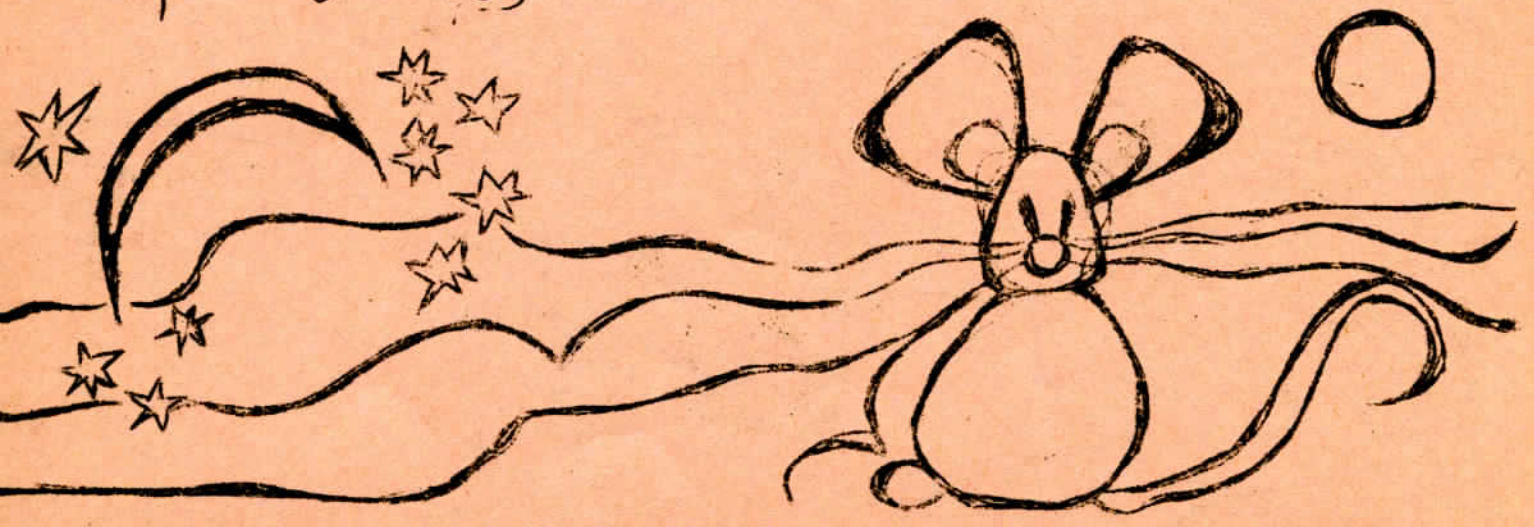

עבודות

אגדה שהיתה באמת ---
 כפי שנמסר מפי הגזורים.
תמונה א' - קרב קיצי. איתמר ואהוד - שני זאטאוסים מהגן הזכים להם
 נסיון. לא סגס סוף. יש להם מסכה!
תמונה ב' - ההורים המודאגים מארגעים את הילפנים למסך-חיפוש
 אחרי הזאטאוסים.
תמונה ג' - סוף-סוף נמצאו הזאטאוסים בקצה המסק. בצינים תמימות-
 גמבירו להורים ש-"ראיל שאין יוח בשמים, אז החטל
 חתם אלה, וחטל שאולי נמצא אלה בסוף המסק..."

--- "דברון העכבר" ---

באמצע התינה, כשכולם ישנים, אהוד רצה ללכת לזוג-שימוש. הוא
 התבונן אקרה נעלי-זוג, ורמאם ראה משהו מוזר מתחת למיטה של
 הואו התחיל לצצוק: "עכבר, עכבר; עכבר מתחת למיטה שלי!!"
 כל הילדים והעורו זנוכה בקולו וצלקו. וכמה ילדים אז
 התחילו לרבוך. ילד אמר אתה לקח את עצמו בידים ומשש מסא
 הקרוז בולט אליו, ומסק את ה"עכבר" החוצה כולם צמדו
 מבני למיטה, מתבוננים בסקרנה - מה יקרה עכשיו...?
 ... ומהו העכבר, שהעכבר היה זסק-הול --- שניף, אשר
 משהו הפיל אלה בארחה - עשר ---
 (זכרו-נעם "היוג")

..... ציור של ילדים

אז תגל היתה כמו שהילדים ציורו
 חוצות של בנות
 שמה קטנה של ילדים
 על מאונך

10 ס' הלבן קצה קצת
 ציורים אלו צרם
 ילדים לבן (ספרים 2 יום)

וגם כמו שהילדים ציורו
 חוצות לבן של רוח
 מהיה לוח - שמים כוחם אבמה
 חיה שרשים אים
 חמטה אהם קו
 מה רואים אחרו?
 שז מהחיה היות
 שמים כוחם אבמה
 חוצות של בנות
 אחר-כך קוף

אחר-כך סגול
 אחר-כך ... אבא, נחמה של הבן

נמן יונגן

תלמיא, אצל צוה ארץ. לא יצאת וקם אהם לא ידעם שזאת יודע
 איך מחזיקים צד, אז הרי לעל הוכחה - ארץ ארץ יודע איך מחזיקים
 צד וצו מוצאים מילים ומשפטים על הניר. אצל רשאר בציה -
 מה נלמדים ואיך נלמדים, ארץ ארץ נעמ שיש לי נציון, ולא אמיל-
 יש לי מפעלים נציונאלי דק וים אלף פעם, אא בדוק סל, לא מוציאים
 אצאר ארץ הניר על, כר מציין הוצאת למסקנה שלום - הרסו שלי
 אוקה במסר (איננו ביטוי אצל אה צה ארץ אומה בציון היאמון כר
 ארץ מר. ארץ מתיחה אומהן באמה היתה הוצאת. צו מילדא -
 (נמצאת ערשא) - לא ידע ולא הבלתי בתזורים, ארץ מה עשית כדי
 שאוט אויגן צד יז? (צנשו ארץ ינדה אהרן פשוט משום שארץ
 נואה כר אה (מסל ריקנות) - פשוט נצלתי אה אמא שלי (מסכנה,
 לא?). ומה אמא לא עושה למן בה מסכנה כמות, פשוט מתינה,
 מי חיבור וארץ יש חיבור בהתאם מוצאה ואפיאל על הממוצע, ונאון
 ארץ חייב אויגן אמא שלי באמה מזה נרה, שהביאתי עז היום -
 חן-חן! ארץ, השנים עוזבנה והיסרה רשאר, (הוצאת)
 לא יודע לנק איך אהמשק, פשוט משהו נכנס לעדור והוציא
 מהמוצה. ארץ כר אונן נציון אויגן ארץ ארץ ומהצאת אמה
 פשוט בחנה, (ארץ שונה עם שרון = צורק העלון) והחומר נמצא על
 השולחן. שיעם אי וציעתי בטה לשבא אויגן אי היתה שהציונה
 ארץ, ארץ השולחן, קוסא אה אה ארץ ארץ ארץ ארץ ארץ ארץ
 ארץ אהרן (ארץ כר נמלה) אה אה ארץ אהרן, הרי לא יתכן
 שארץ אהרן כמו נלם, זכור! ארץ כר אונן, עיוו המחק אי שרצו
 אהרן שמי לא מיפיע בלועים. פשוט ארץ יפה ארץ אה מסנה
 נלמה צו אה אמא שלי. התישתי וארץ אהמשק אהמשק זה,
 אמה בלטה הנה (איך ארץ, אמא?)
 צנישו ואהרן כהן לא מתחיל בצניש לאהרן ישנה העלון. כי
 הרי ארץ הבלתיא! ארץ כר שרצו אה, לצו אה שרון שמה
 אה ארץ זה אה זה ארץ כרתי בני צילם - אה שלי רחמי
 (וארץ מרים בצלם)

ב. תשובה על אהיה

את צדקות מאה אחוץ. ההשקות הזאת
היא דבר קלוק מילוטו, והוא יתרי מזה -
רקוב. אדם בט זאת -

תני מאהים ענפני את הגעס. את עא
נכון - איתנו חונקנו אחרי, שאם נלשו
עא בסבר - צריך שתתלד. שאם זה עא עא
צריך עשיות. נחננו עא עמלק על אחריים.

אבל את עא מדינה שפה זה פשוט -
"עצוק את הראש בקיר"?

אז תדפקי את הראש בעב, בעמ"ס ושלש
וזה "צא עק מזה"? יכאד עק הראש,
הקיר עדין עמוד במקומו ואת עא תוכלי

עלמזד בט אלמק מקומות שבורים תלדתי בקר
אז פשוט היתה

אבל כשתמארו, כשהכל יהיה מאחוריך -
אז תוכלי ענפני בדגס ולשוב לעצוק בקיר
אבל ביתר חוזק, ביות עזמה, ובעליתם ש

ע אלה שמרגשים כמק
מחזרה? אולי. אבל עתות תוכלי עתקני

עאנויכרסיה.
ד. כן, כיה הטור שלי.

תאמרו - ארוך שני. אולי!

כה עא מפריע ולעא אכפת. אני אלהית את
במארים שווא ומעבד זאת - טאדניס שאני
מעברת יתרי מדי.

אולי אם אכתוב יתרי, אגבר עתות.

שלכם, אם תרצו או לא תרצו.
שכון

א. כשמתרני עקרו את העלון הקודם,
נורא שמחתי שמדורה התייחסו, שיש על מה עתה עתה
זה עא שאני אלהית עתה תלדי ההפק -
יה פשוט שכך בדיוק רצית: עלון שבו עא את
ואם עתה עטא כרצוני.

ורק חיה שמתבטאים היו כ"כ מעטים.
אז אולי העלון הבא קצת יתרי חברה ילדו?
מאמץ ושלחו יבם בט? אולי?

ע. אור - * * * * *

שאלת את עדת תלמידי מיה בעתם על שיעורי
"תורת הקיבוץ"? כן, עומדים את זה בה"ס. עומדים
את עא הערכים, אידיאליים ועקרונות, שהלכתי.

וכנראה - אתה ינא עתה סוס עמ"ס, אבל אתה
עא ינא עכבריה איתו עשיתו. ואם החברה עא
רצום עצמית - כולם עא יעזרו. עא עא מכות.

אבל החברה הצעירים עוז טר"ס. הם עדין
רצום עצמית. נצט את זה היטב, ורק עתה בקדמ

ע. ענין ששא ירצו עתה - כמה שיתרו
ה. ואולי עא עי כן * * * * *

ועמרות הכס - אני אלהית אחרים.
בעד כע אלמק מסיבות שלנו
בעד ארוחות ארבע על הזשא

בעד הנסיעות עב"ס, והתעלות מהם,
בעד כע אלמק עילות ארוכים
שהינו יושבים אנלכרים -

כמה צחקנו וכמה בכינו,
כמה אהינו וכמה שנאנו,
כמה רצינו וכמה חלמנו,

כמה עשנו וכמה הגשמנו, והכל הכל - ביד.

אולי אם אכתוב יתרי, אגבר עתות.

שלכם, אם תרצו או לא תרצו.
שכון

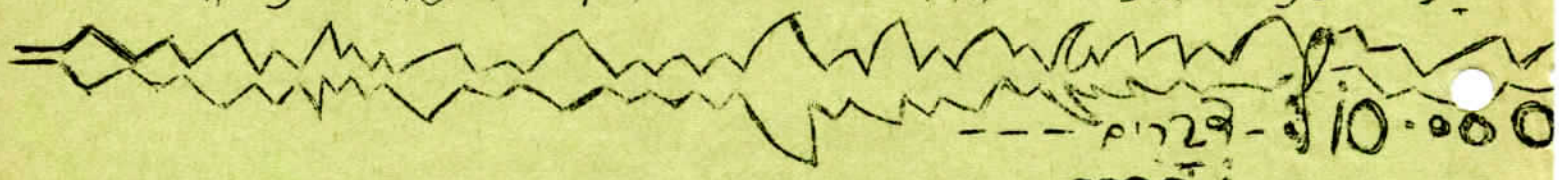
אולי אם אכתוב יתרי, אגבר עתות.

א.ס. 11.

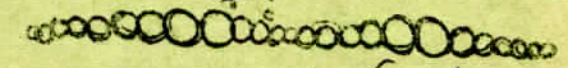
אהבה-ראשונה - אהבה ראשונה

בן חמומה של ביה היסוד
אזכורת כבוד היום.
איכה בגרע בלתיים
הגם אנה מאז תשא
צריכה ~~שם~~ השאג על שטתים
במחנה היכבוד הנמסה?

כה חרבה וכה נלגיג
אחרוק כל כק קטנה
אח שוב נשקפה לי מנגד
אזכרת הוראשונה.
ע"י מנולה עם ואכר
שנים שנים נוצרה כגהום

10.000 - 92700

אזכור איך גוק - בגולה, פתק כבודו עליך!

אזכור בנה זכרון - יאדוה - קבליים ומחייכים, נכאלי - נכאלי - - -

אזכורם אהובים אהבך הוראשנה, אהבך הוראשנה - - -

פאליי-טה :

אהבך הוא הוראשנה אשר תאמנה,
אהבך הוראשנה אשר תאמנה - - -

אזכור היקום מכל, כבודים מאה,

אזכור הוראשנה -
יכולים אה, בגדאגיל,
עם היסוד היסוד יאדוה

אזכור נשאה!

